

РЕШЕНИЕ

№ 6742

гр. София, 16.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 11.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **4818** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес – [населено място], [улица], срещу Ревизионен акт № Р-22220620000776-091-001 / 11. 09. 2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден частично с Решение № 481 / 29. 03. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП”.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради неправилно прилагане на материалния закон, тъй като били налице реално осъществени облагаеми доставки. Счита, че не е налице недобросъвестно поведение от негова страна. С писмена молба, поддържа доводите изложени в жалбата. Претендира разноските по делото.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика - С., чрез писмено становище на процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22220620000776-020-001 от 10. 02. 2020 г., изменена със ЗВР № Р-22220620000776-020-002 / 27. 05. 2020 г., издадени от Т. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“ (оправомощен със Заповед № РД-01-818 / 10. 05. 2019 г. на директора на ТД на НАП С.), е възложено извършването

на ревизия на [фирма] (със старо наименование „Ф. К.“), за определяне на задълженията по ЗДДС за периода 01. 12. 2014 г. – 31. 01. 2020 г. Ревизията е следвало да завърши до 04. 08. 2020 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-22220620000776-092-001 / 18. 08. 2020 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не са постъпили писмени възражения.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № Р-22220620000776-091-001 / 11. 09. 2020 г., издаден от органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията, като е връчен на електронен адрес на 10. 11. 2020 г.

С жалба вх. № 53-06-9701 / 23. 11. 2020 г., е оспорен РА по административен ред.

Със споразумение между страните (стр. 744 от адм. преписка) е продължен срока за произнасяне от страна на решаващия орган с до 2 месеца.

С решение № 481 / 29. 03. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, оспорения РА е частично потвърден и отменен.

С жалба вх. № 53-04-276 / 15. 04. 2021 г., депозирана по пощата на 14. 04. 2021 г., издадения РА е оспорен и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство Ревизионен № Р-22220620000776-091-001 / 11. 09. 2020 г., издаден от органи по приходите при ТД НАП С., на жалбоподателя [фирма], [населено място], са определени задължения по ЗДДС в общ размер на 20 574,01 лв., както и лихви в размер на 9 553,53 лв. С Решение № 481 / 29. 03. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, оспорения РА е отменен в частта на установения резултат по ЗДДС, за данъчен период м. 12. 2015 г., с който е отказано право на данъчен кредит в размер на 2500 лв. по фактури издадени от [фирма] и съответните лихви за забава в размер на 1182,17 лв.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. Видно е, че РА е подписан с електронен подпис, като по делото са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършените доставки, по които се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

1. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за периода м. 11. 2017 г. в общ размер на 1 058,57 лв. по 3 бр. фактури подробно описани в РД, издадени от [фирма], които касаят доставка на плот, ЛПДЧ, М., разкрояване и кантиране.

В хода на ревизията на доставчика е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения, видно от Протокол за извършена насрещна проверка изх. №

П-22221420072260-141-001 / 17. 08. 2020 г. (стр. 93 от адм. преписка), като са представени копие от фактурите и аналитични сметки.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма данни за действително извършените услуги.

Съдът намира тези изводи за правилни и законосъобразни.

Видно е, че освен фактурите, към същите липсват приложени фискални бонове или приемо-предавателни протоколи, не са представени никакви документи за предоговорни отношения и представянето на оферти или задания, както и не е налице договор за уреждане на търговските взаимоотношения между двете дружества. Действителност, в случая наличието на писмен договор не е условие за действителност, но няма представени никакви доказателства, как и на какво основание се е стигнало до търговските взаимоотношения между двете дружества.

В жалбата се твърди, че доставената стока е монтирана от самото дружество получател, но никъде не е посочено, къде са монтирани плотовете и другите плоскости, както и дали това е използвано за дейността на дружеството.

От друга страна, видно от представената (стр. 146) справка за трудовите договори на [фирма], е видно, че дружеството няма наети лица. При това положение не става ясно кой е извършил услугата по разкрояване и кантиране, като освен това няма никакви данни, че този доставчик е разполагал с обект, собствен или нает, от който е извършвал дейността си. В случая няма никакви доказателства за наличието на съответните материали, които са продадени на жалбоподателя, както и на машини, за извършването на услугите.

При това положение, доколкото доставките касаят извършването на услуги и доставка на стоки, при липсата на лица, които да ги извършат, съдът намира, че правилно е отказано право на приспадане на данъчен кредит по тези фактури. Няма и доказателства, че доставчика е разполагал с машини за разкрояване и кантиране, като освен това не става ясно къде и кога е предадена стоката. Няма и доказателства за извършено плащане по фактурите.

Предвид изложеното и с оглед липсата на лица, които да извършат услугата, съдът намира че жалбата е неоснователна в тази си част.

2. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за периодите м. 04. и м. 05. 2016 г. в общ размер на 8 511,04 лв. по 7 бр. фактури подробно описани в РД, издадени от [фирма] и касаят доставка на тениски, стикери, фолио, флаери, етикети, чаши, бургер опаковки и др.

В хода на ревизията доставчика не е открит на декларирания от него адрес, видно от Протокол за извършена насрещна проверка изх. № П-22221120072252-141-001 / 17. 08. 2020 г. (стр. 165 от адм. преписка), като на връченото искане за представяне на документи и писмени обяснения, не са представени никакви документи. От страна на жалбоподателя са представени процесните фактури с фискални бонове, 2 бр. договори за услуги от 01. 03. 2016 г. и 2 бр. от 01. 04. 2016 г. и приемо-предавателни протоколи. Едва с обжалването по административен ред е представена и оферта от доставчика.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма данни за действително извършените услуги.

Съдът намира тези изводи за правилни и законосъобразни.

Видно от представената (стр. 147) справка за всички сключени трудови договори, [фирма] не е имало нито едно наето лице за процесните периоди, поради което не става ясно кой е извършил фактурираните услуги, още повече, че се касае за значителни и разнообразни услуги. Както беше посочено, дружеството доставчик няма никакви наети лица, поради което не става ясно кой е извършил фактурираните услуги. Освен това няма никакви доказателства, че разполага с машини за извършването на печатните услуги, изработването на опаковки, флаери, етикети и други дейности, които е немислимо извършването им без машини и персонал. Следва също така да се отбележи, че няма представени никакви образци от изготвените рекламни материали, етикети, стикери, флаери и др., от които да стане ясно, че такива услуги в действителност са извършени.

При това положение, доколкото доставките касаят извършването на услуги и при липсата на лица, които да ги извършат, съдът намира, че правилно е отказано право на приспадане на данъчен кредит по тези фактури.

Предвид изложеното, съдът намира че жалбата е неоснователна в тази си част.

3. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за периодите м. 04. и м. 05. 2015 г. в общ размер на 5 485 лв. по 4 бр. фактури подробно описани в РД, издадени от [фирма] и касаят телевизионна реклама, рекламна кампания, рекламни банери и комисионна по договор.

В хода на ревизията доставчика не е открит на декларирания от него адрес, видно от Протокол за извършена насрещна проверка изх. № П-22220520072270-141-001 / 17. 08. 2020 г. (стр. 165 от адм. преписка), като на връченото на електронен адрес искане за представяне на документи и писмени обяснения, не са представени никакви документи. От страна на жалбоподателя са представени процесните фактури с фискални бонове, 4 бр. договори, утвърдени медийни планове и приемо-предавателни протоколи.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма данни за действително извършените услуги.

Съдът намира тези изводи за правилни и законосъобразни.

Видно от представената (стр. 141-143) справка за всички сключени трудови договори, [фирма] е имало 5 наети лице за процесните периоди (обратно на посоченото от решаващия орган), но съдът намира, че въпреки това не са налице доказателства за реалното извършване на услугите.

Действително представени са договори за възлагане на работата, но няма данни, че същата в действителност е извършена. Видно е, че няма нито едно доказателство, за вида на извършените услуги и тяхното предаване на възложителя. В договора за рекламна услуга от 01. 04. 2015 г. [фирма], е поело задължение да излъчи телевизионна реклама в телевизия „Д.“ – Б., телевизия „П.“ – К. и телевизия „К.“ П.. В същото време, няма никакви доказателства в какво се състои тази реклама, кой и как я е изработил и къде са намира този рекламен материал. Няма никакви доказателства за дадени указания по изработката от жалбоподателя, съгласно клаузи от договора, като освен това няма и доказателства за закупено рекламно време от посочените телевизии. По същия начин няма доказателства и по договора то 30. 04. 2015 г., отново за реклама по телевизията.

По отношение на договора за интернет реклама от 30. 04. 2015 г., също няма

доказателства за това кой е изработил рекламните банери, как същите изглеждат и каква е тяхната визуализация. Видно е, че рекламните материали следва да бъдат предоставени на възложителя (настоящия жалбоподател), но от негова страна не са представени копия от тези материали. Няма и никакви доказателства за договорни отношения на изпълнителя със собствениците на интернет сайтовете, за които се твърди, че са публикувани рекламите.

По отношение на договора за поръчка от 02. 04. 2015 г., е видно, че същия касае проучване на пазара за био храни в Югозападна България, посредничество при сключване на търговски сделки, търсене на клиенти и извършване на продажби, както и методическа помощ при осъществяване на цялостната дейност на възложителя. Видно е, че така очертания предмет на договора безспорно касае някакъв овеществен резултат, но такъв липсва. В случая не е представено изготвеното проучване, няма никакви методически насоки, а още по-малко има представени данни за посредничеството при сключване на сделки или търсенето на клиенти. Няма и представен протокол за приемане на извършената работа, каквато и да е тя.

При това положение, доколкото доставките касаят извършването на услуги и при липсата на доказателства за извършването им, съдът намира, че правилно е отказано право на приспадане на данъчен кредит по тези фактури.

Предвид изложеното, съдът намира че жалбата е неоснователна в тази си част.

4. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за периода м. 04. 2017 г. в общ размер на 1760 лв. по 2 бр. фактури подробно описани в РД, издадени от [фирма] и касаят доставка на стикери, флаери, дизайн, предпечат и печат на етикети.

В хода на ревизията доставчика не е открит на декларирания от него адрес, видно от Протокол за извършена насрещна проверка изх. № П-22221420072246-141-001 / 17. 08. 2020 г. (стр. 201 от адм. преписка), като на връченото искане за представяне на документи и писмени обяснения, не са представени никакви документи. От страна на жалбоподателя са представени процесните фактури с фискални бонове, 2 бр. договори от 01. 03. 2017 г. и приемо-предавателни протоколи.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма данни за действително извършените услуги.

Съдът намира тези изводи за правилни и законосъобразни.

Видно от представената (стр. 144-145) справка за всички сключени трудови договори, [фирма] не е имало нито едно наето лице за процесните периоди, поради което не става ясно кой е извършил фактурираните услуги, още повече, че се касае за значителни и разнообразни услуги. Както беше посочено, дружеството доставчик няма никакви наети лица, поради което не става ясно кой е извършил фактурираните услуги. Освен това няма никакви доказателства, че разполага с машини за извършването на печатните услуги, изработването на опаковки, флаери, етикети и други дейности, които е немислимо извършването им без машини и персонал. Следва също така да се отбележи, че няма представени никакви образци от изготвените рекламни материали, етикети, стикери, флаери и др., от които да стане ясно, че такива услуги в действителност са извършени.

При това положение, доколкото доставките касаят извършването на услуги и при липсата на доказателства за извършването им, както и доказателства за персонал,

който да ги извърши, съдът намира, че правилно е отказано право на приспадане на данъчен кредит по тези фактури.

Предвид изложеното, съдът намира че жалбата е неоснователна в тази си част.

5. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за периода м. 12. 2014 г. в размер на 1990 лв. по фактура издадена от [фирма] и касаеща аварияен ремонт.

В хода на ревизията доставчика не е открит на декларирания от него адрес, видно от Протокол за извършена насрещна проверка изх. № П-22221020072296-141-001 / 17. 08. 2020 г. (стр. 234 от адм. преписка), като на връченото искане за представяне на документи и писмени обяснения, не са представени никакви документи. В протокола е посочено, че при справка в информационния масив на НАП се установява, че процесната фактура не е включена в дневника за продажби на доставчика. От страна на жалбоподателя е представени процесната фактура с фискален бон и приемо-предавателни протоколи.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма данни за действително извършените услуги.

Съдът намира тези изводи за правилни и законосъобразни.

Видно от представената (стр. 148) справка за всички сключени трудови договори, [фирма] не е имало нито едно наето лице за процесните периоди, поради което не става ясно кой е извършил фактурираните услуги, още повече, че се касае за значителни и разнообразни услуги. Както беше посочено, дружеството доставчик няма никакви наети лица, поради което не става ясно кой е извършил фактурираните услуги.

Видно от представените при административното обжалване протоколи (стр. 102-104), са касае за изграждане на електрическа и ВиК инсталации. При това положение са необходими квалифицирани специалисти, за две разнородни дейности, като освен това е посочено и къртене на бетон, което предполага съответните машини за това. В случая няма никакви доказателства за наети лица, които освен това трябва да са със съответната квалификация, както и за машини за извършването на ремонта.

В тази връзка са неоснователни доводите в жалбата, че процесната фактура, не е включена в ревизирания период, тъй като същата е от 15. 12. 2014 г., а съгласно заповедите за възлагане на ревизия, периода на ревизията е от 01. 12. 2014 г.

Доколкото доставките касаят извършването на услуги и при липсата на доказателства за извършването им, както и доказателства за персонал, който да ги извърши, съдът намира, че правилно е отказано право на приспадане на данъчен кредит по тези фактури, поради което жалбата е неоснователна в тази си част.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката.

В същото време изрично в РД се сочи, че наличието на предпоставките за възникване правото на данъчен кредит визирани в чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, поражда право на данъчен кредит само по отношение на реално доставяне на стоки и услуги по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. В конкретния случай издаването на фактури не доказва

реалното извършване на услуги, както правилно е приел ревизиращия екип, поради което съдът намира, че са налице обективни данни за наличие на данъчна измама по смисъла приет в решение от 13. 02. 2014 по дело С-18/13 на СЕС.

Според тълкуването на Директива 2006/112/ЕО, дадено в преюдициалните заключения на СЕС, преценката за наличие на условията за признаване на правото на данъчен кредит и по-конкретно дали доставките са реално осъществени и предметът им използван ли е впоследствие в извършваната от задълженото лице облагаема дейност, се извършва от националната юрисдикция, в съответствие с правилата на доказване, установени в националното право, въз основа на глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото /арг. от т.31 и т.32 от решение по дело С-285/11/. Съгласно общото правило на чл. 154, ал.1 от ГПК във връзка с §2 от ДР на ДОПК, данъчнозадълженото лице, което черпи права от претендираното право на приспадане на данъчен кредит следва да установи реалното осъществяване на доставките и използването на техния предмет за целите на облагаемата си дейност, каквито не се представиха в хода на настоящото производство.

В конкретния случай по делото не се ангажираха никакви доказателства в подкрепа на твърденията изложени в жалбата, като дори жалбоподателят се отказа от допуснатите от съда свидетели, поради което жалбата е изцяло голословна. В същото време, липсата на материална и техническа обезпеченост у доставчиците, както и липсата на конкретизация на услугите, на тяхното персонализиране и овеществяване на готовата продукция, и нейното предаване, сочат за липсата на реално осъществени доставки.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22220620000776-091-001 / 11. 09. 2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., в частта му потвърдена с Решение № 481 / 29. 03. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, в която са определени задължения по ЗДДС в общ размер на 18 074,01 лв., както и лихви в размер на 8 371,36 лв.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 1323 (хиляда триста двадесет и три) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

